

บทที่ 4

ผลการวิจัยและการอภิปรายผล

การวิจัยนี้เป็นการวิจัยกึ่งทดลอง (Quasi - experimental Research) เพื่อศึกษา การให้คำปรึกษาแบบกลุ่มตามแนวทฤษฎีเผชิญความจริงและใช้ตัวแบบสัญลักษณ์ เพื่อพัฒนาความรับผิดชอบต่อตนเองของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2553 โรงเรียนศึกษาสงเคราะห์ขอนแก่น จังหวัดขอนแก่น ที่มีคะแนนแบบประเมินความรับผิดชอบต่ำกว่าเกณฑ์เฉลี่ยของกลุ่ม จำนวน 20 คน แบ่งเป็น 2 กลุ่ม คือ กลุ่มทดลอง 10 คน เป็นกลุ่มที่ได้เข้าร่วมกิจกรรมการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มตามแนวทฤษฎีเผชิญความจริงและใช้ตัวแบบสัญลักษณ์ เพื่อพัฒนาความรับผิดชอบต่อตนเอง 6 ด้าน คือ 1) กล้าเผชิญความจริง และยอมรับผลการกระทำของตน 2) รู้จักหน้าที่ และกระทำตามหน้าที่อย่างดี 3) มีความอดทน 4) ตรงต่อเวลา 5) เคารพต่อกฎระเบียบ กฎเกณฑ์ และ 6) สามารถควบคุมตัวเอง และกลุ่มควบคุม 10 คน เป็นกลุ่มที่จัดกิจกรรมตามปกติ โดยมีรายละเอียดวิธีดำเนินการวิจัย ดังนี้

1. ผลการวิจัย

1.1 การเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยความรับผิดชอบต่อตนเอง ก่อนการทดลอง และหลังการทดลองของนักเรียนที่ได้การให้คำปรึกษาแบบกลุ่มตามแนวทฤษฎีเผชิญความจริงและใช้ตัวแบบสัญลักษณ์ (กลุ่มทดลอง)

ข้อมูลคะแนนความรับผิดชอบต่อตนเอง ของกลุ่มทดลอง ในช่วงก่อนการทดลอง หลังการทดลอง ทำการวิเคราะห์โดยหาค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ดังแสดงไว้ในตารางที่ 3

ตารางที่ 3 แสดงค่าเฉลี่ยคะแนนความรับผิดชอบต่อตนเอง ก่อนการทดลอง และหลังการทดลอง ของกลุ่มทดลอง

คนที่	คะแนนความรับผิดชอบต่อตนเองของกลุ่มทดลอง			
	ก่อนการทดลอง	หลังการทดลอง	คะแนนต่าง	ลำดับที่
1	118	124	6	9
2	121	146	25	7
3	122	153	31	4
4	128	164	36	2
5	131	166	35	3
6	137	174	37	1
7	142	141	-1	10
8	145	161	16	8
9	151	182	31	4
10	152	178	26	6
\bar{X}	134.70	158.90		
S.D.	12.54	18.09		

จากตารางที่ 3 พบว่า หลังการทดลองนักเรียนกลุ่มตัวอย่าง มีคะแนนความรับผิดชอบต่อตนเองเฉลี่ย ($\bar{X}=158.90$, S.D.=18.08) สูงกว่าก่อนการทดลอง ($\bar{X}=134.70$, S.D.=12.54) มีคะแนนต่างน้อยที่สุด คือ -1 และสูงสุด คือ 37

1.2 เปรียบเทียบคะแนนความรับผิดชอบ ก่อนการทดลอง และหลังทดลองของนักเรียนที่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มตามแนวทฤษฎีเผชิญความจริงและใช้ตัวแบบสัญลักษณ์ โดยใช้สถิติ The Wilcoxon Matched Pairs Signed – Ranks Test แสดงผลการวิเคราะห์ ดังตารางที่ 4

ตารางที่ 4 แสดงผลการวิเคราะห์ความแตกต่างของคะแนนความรับผิดชอบต่อตนเอง ก่อน และ หลังการทดลองของกลุ่มทดลอง โดยใช้สถิติ The Wilcoxon Matched Pairs Signed – Ranks Test

กลุ่มทดลอง	N = 10	Mean Rank	Sum of Ranks	Z	P - value
Negative Ranks	1	1.00	1.00	-2.70	.007
Positive Ranks	9	6.00	54.00		

*P < .05

จากตารางที่ 4 พบว่าคะแนนความรับผิดชอบต่อตนเอง ของนักเรียนที่ได้รับการให้คำปรึกษา แบบกลุ่มตามแนวทฤษฎีเผชิญความจริงและใช้ตัวแบบสัญลักษณ์ หลังการทดลอง สูงวก่อนการทดลอง อย่างมีนัยสำคัญสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

1.3 การเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยความรับผิดชอบต่อตนเอง หลังการทดลองของนักเรียนที่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มตามแนวทฤษฎีเผชิญความจริงและใช้ตัวแบบสัญลักษณ์ (กลุ่มทดลอง) กับนักเรียนที่ไม่ได้การให้คำปรึกษาแบบกลุ่มตามแนวทฤษฎีเผชิญความจริงและใช้ตัวแบบสัญลักษณ์ (กลุ่มควบคุม) ดังตารางที่ 5

ตารางที่ 5 คะแนนความรับผิดชอบต่อตนเอง ก่อนและหลังการทดลองระหว่างกลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุม

คนที่	กลุ่มทดลอง		คนที่	กลุ่มควบคุม	
	ก่อนการทดลอง	หลังการทดลอง		ก่อนการทดลอง	หลังการทดลอง
1	118	124	1	118	118
2	121	146	2	120	120
3	122	153	3	123	123
4	128	164	4	128	128
5	131	166	5	130	129
6	137	174	6	131	132
7	142	141	7	137	137
8	145	161	8	142	142
9	151	182	9	149	145
10	152	178	10	153	153
\bar{X}	134.70	158.9		133.10	132.70
S.D.	12.54	18.09		11.94	11.43

จากตารางที่ 5 พบว่า นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 กลุ่มทดลอง มีคะแนนความรับผิดชอบต่อตนเองเฉลี่ย หลังการทดลอง เป็น 158.90 มีค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน เป็น 18.09 สูงกว่า ก่อนการทดลอง ที่มีคะแนนความรับผิดชอบต่อตนเองเฉลี่ย เป็น 134.70 มีค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน เป็น 12.54 และสูงกว่ากลุ่มควบคุมที่มีคะแนนความรับผิดชอบเฉลี่ย เป็น 132.10 มีค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน เป็น 11.43

1.4 การเปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนความรับผิดชอบต่อตนเอง ก่อนการทดลองของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม โดยใช้สถิติ The Mann – Whitney U Test แสดงผลการวิเคราะห์ดังตารางที่ 6

ตารางที่ 6 แสดงผลการวิเคราะห์ความแตกต่างของคะแนนความรับผิดชอบต่อตนเอง ก่อนการทดลองของกลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุม โดยใช้สถิติ The Mann – Whitney U Test

กลุ่มตัวอย่าง	N = 10	Mean Rank	Sum of Ranks	U	P - value
กลุ่มทดลอง	10	10.85	108.50	46.50	7.91
กลุ่มควบคุม	10	10.15	101.50		

*P < .05

จากตารางที่ 6 แสดงให้เห็นว่า ก่อนการทดลอง ของนักเรียนกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม มีคะแนนความรับผิดชอบต่อตนเอง ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

1.5 การเปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนความรับผิดชอบต่อตนเอง หลังการทดลองของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม โดยใช้สถิติ The Mann – Whitney U Test แสดงผลการวิเคราะห์ดังตารางที่ 7

ตารางที่ 7 แสดงผลการวิเคราะห์ความแตกต่างของคะแนนความรับผิดชอบต่อตนเอง หลังการทดลองของกลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุม โดยใช้สถิติ The Mann – Whitney U Test

กลุ่มตัวอย่าง	N = 10	Mean Rank	Sum of Ranks	U	P - value
กลุ่มทดลอง	10	14.35	143.50	11.5	0.004
กลุ่มควบคุม	10	6.65	66.50		

*P < .05

จากตารางที่ 7 แสดงให้เห็นว่า หลังการทดลอง ของนักเรียนกลุ่มทดลอง มีคะแนนความรับผิดชอบต่อตนเอง สูงกว่ากลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

2. การอภิปรายผล

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ 1) เพื่อศึกษาความรับผิดชอบต่อนตนเองของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาชั้นปีที่ 2 โรงเรียนศึกษาสงเคราะห์ขอนแก่น จังหวัดขอนแก่น โดยการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มตามแนวทฤษฎีเผชิญความจริงและใช้ตัวแบบสัญลักษณ์ และ 2) เพื่อเปรียบเทียบความรับผิดชอบต่อนตนเองของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาชั้นปีที่ 2 โรงเรียนศึกษาสงเคราะห์ขอนแก่น จังหวัดขอนแก่น โดยการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มตามแนวทฤษฎีเผชิญความจริงและใช้ตัวแบบสัญลักษณ์ ระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม สามารถอธิบายผลได้ดังนี้

จากสมมติฐานการวิจัยข้อ 1 นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาชั้นปีที่ 2 โรงเรียนศึกษาสงเคราะห์ขอนแก่น จังหวัดขอนแก่น ที่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มตามแนวทฤษฎีเผชิญความจริงและใช้ตัวแบบสัญลักษณ์ มีความรับผิดชอบต่อนตนเองสูงกว่าก่อนได้รับการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มตามแนวทฤษฎีเผชิญความจริงและใช้ตัวแบบสัญลักษณ์ ซึ่งผลการศึกษาเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ กล่าวคือ นักเรียนมีคะแนนความรับผิดชอบต่อนตนเอง หลังการทดลองสูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เมื่อเปรียบเทียบกับคะแนนก่อนการทดลอง แสดงให้เห็นว่า การให้คำปรึกษาแบบกลุ่มตามแนวทฤษฎีเผชิญความจริงและใช้ตัวแบบสัญลักษณ์ ที่ทำให้นักเรียนได้เรียนรู้ ได้สำรวจตนเอง แลกเปลี่ยนความคิดเห็นซึ่งกันและกัน ส่งผลให้มีความรับผิดชอบต่อนตนเองด้านกล้าเผชิญความจริงและยอมรับผลการกระทำของตน ด้านรู้จักหน้าที่ และกระทำตามหน้าที่อย่างดี ด้านความอดทน ด้านตรงต่อเวลา ด้านเคารพต่อกฎระเบียบกฎเกณฑ์ และด้านสามารถควบคุมตัวเองมากขึ้น ซึ่งจากการประเมินผลการสังเกตขณะทำกลุ่ม และประเมิน โดยให้สมาชิกเขียนตอนเข้ากลุ่ม พบว่า การเข้ากลุ่มครั้งแรกพฤติกรรมโดยรวมของนักเรียนไม่มีความกระตือรือร้น พูดคุยกัน ไม่กล้าสบตา และจากการเขียนตอนเข้ากลุ่ม คือไม่รู้ว่าเข้ากลุ่มเพื่ออะไร ต้องทำอะไรบ้าง มีผลกระทบต่อตนเองอย่างไร ช่วงการทดลองตั้งแต่การเข้ากลุ่มครั้งที่ 2 นักเรียนเริ่มกล้าแสดงความคิดเห็น กล้าแสดงออก มีความผ่อนคลายในการเข้ากลุ่ม มีสมาธิและตั้งใจในการทำกิจกรรม จนถึง การเข้ากลุ่มครั้งสุดท้ายผู้วิจัยได้ให้นักเรียนเขียนความรู้สึก คือได้แชร์ความรู้สึกในเรื่องต่างๆที่ทำงานเป็นกลุ่ม ได้ประสบการณ์ ความสนุก และความรู้ในการที่เพื่อนๆได้เสนอความคิดเห็นมาในแต่ละหัวข้อ ได้แลกเปลี่ยนความรู้สึกและเหตุการณ์ต่างๆ ได้รู้จักเพื่อนในมุมมองต่างกันที่เราไม่รู้จัก สนุกกับการแลกเปลี่ยนแนวทางการแก้ปัญหา มีแนวทางในการดำเนินชีวิต มีความรู้สึกดีใจและภาคภูมิใจที่ได้มาร่วมกิจกรรมดีๆแบบนี้ รู้สึกว่าตนเองเป็นคน โชคดีคนหนึ่งจากนักเรียนม.2 ทั้งหมด รู้สึกดีใจที่ได้เป็นส่วนหนึ่งของการเข้าร่วมกิจกรรมข้างต้นกับเพื่อนๆ และผลจากการรวมคะแนนความรับผิดชอบต่อนตนเองทั้งหมดของนักเรียนกลุ่มทดลองจำนวน 10 คน พบว่า คนที่ 7 มีคะแนนลดลง จากการสังเกตและประเมินของผู้วิจัย นักเรียนมีพฤติกรรมเงินอาย ไม่ค่อยมีสมาธิ

ไม่กล้าแสดงความคิดเห็น ซึ่งพฤติกรรมตรงข้ามกับนักเรียนคนที่ 6 ที่มีคะแนนสูงสุด ที่มีพฤติกรรมกล้าแสดงความคิดเห็น มีสมาธิในการทำกิจกรรม เข้ากลุ่มกับเพื่อนได้ดี ควบคุมอารมณ์ตนเองได้ดี และผู้วิจัยได้สัมภาษณ์อาจารย์ประจำชั้นของนักเรียนคนที่มีคะแนนความรับผิดชอบสูงสุดและคะแนนลดลง ข้อมูลที่ได้คือนักเรียนที่มีคะแนนความรับผิดชอบสูงสุดมีพฤติกรรมการทำงานตามที่ได้รับมอบหมายส่งทันตามเวลาที่กำหนด รวมถึงมีความตั้งใจเรียนในชั้นเรียนเพิ่มขึ้น ส่วนนักเรียนกลุ่มทดลองที่มีคะแนนความรับผิดชอบลดลง นักเรียนไม่มีความตั้งใจในการเรียน เข้าห้องเรียนช้า ทำงานไม่เสร็จทันตามเวลาที่กำหนด ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ อัจฉรินทร์ หินกระโทก (2547) ที่ทำการศึกษา ผลของการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มตามแนวทฤษฎีเผชิญความจริงด้วยวิธี WDEP ต่อความรับผิดชอบการศึกษาเล่าเรียนของนักศึกษาชั้นมัธยมศึกษาชั้นปีที่ 2 พบว่า หลังเสร็จสิ้นการทดลอง 1 สัปดาห์ กลุ่มทดลองมีความรับผิดชอบด้านการศึกษาเล่าเรียนเพิ่มขึ้นมากกว่าก่อนการทดลอง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และหลังเสร็จสิ้นการทดลอง 1 สัปดาห์ กลุ่มทดลองมีความรับผิดชอบด้านการศึกษาเล่าเรียนเพิ่มขึ้นมากกว่ากลุ่มควบคุม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และการวิจัยของราพีเยอร์ แซ่มชื่น (2549) ที่ทำการศึกษา ผลการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มตามทฤษฎีเผชิญความจริงที่มีต่อความรับผิดชอบในการเรียน นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนอนุกุลนารี อำเภอเมือง จังหวัดกาฬสินธุ์ ที่นักเรียนมีความรับผิดชอบในการเรียน โดยรวมและเป็นรายด้าน 3 ด้าน คือด้านตั้งใจทำงาน ด้านการทำงานเสร็จส่งทันตามเวลาที่กำหนด และด้านการมาเรียนอย่างสม่ำเสมอ เพิ่มขึ้นจากก่อนการได้รับคำปรึกษา อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และสอดคล้องกับภัทรสุดา ทองตัน (2547) ที่ทำการศึกษา เรื่องผลการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มตามทฤษฎีเผชิญความจริงต่อการปรับตัวของเด็กและเยาวชนในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน จังหวัดบุรีรัมย์ พบว่ามีการปรับตัวได้ดีขึ้นจากเดิม และมากกว่าเด็กและเยาวชนที่ไม่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

นอกจากนี้เมื่อเปรียบเทียบคะแนนความรับผิดชอบ ก่อนการทดลอง และหลังทดลองของนักเรียนนักเรียนที่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มตามแนวทฤษฎีเผชิญความจริงและใช้ตัวแบบสัญลักษณ์ (ตารางที่ 3) จากการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่า มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งแสดงให้เห็นว่า การให้คำปรึกษาแบบกลุ่มตามแนวทฤษฎีเผชิญความจริงและใช้ตัวแบบสัญลักษณ์ ที่เริ่มจากการสร้างสัมพันธภาพที่อบอุ่น เป็นมิตร รวมถึงบรรยากาศของกลุ่มทำให้สมาชิกเกิดความรู้สึกปลอดภัยไว้วางใจ กล้าเปิดเผยปัญหาของตนเอง นำไปสู่การเปลี่ยนแปลงพฤติกรรม มีโอกาสเรียนรู้บทบาทของการเป็นผู้ให้และผู้รับความช่วยเหลือภายในกลุ่ม ให้นักเรียนมีการพัฒนาความรับผิดชอบต่อตนเองได้ (วัชรวิทย์ ทรัพย์มี, 2540) นอกจากนี้การใช้ตัวแบบสัญลักษณ์เป็นการจัดสถานการณ์เพื่อให้บุคคลเกิดความคาดหวังผลที่จะเกิดขึ้น ซึ่งความคาดหวังผลที่จะ

เกิดขึ้นนี้เองที่จะส่งผลให้บุคคลตัดสินใจที่จะกระทำหรือไม่กระทำพฤติกรรม โดยกระบวนการเสนอตัวแบบจะเสนอตัวแบบที่บุคคลสนใจ และคิดอยากทำตาม และเมื่อบุคคลแสดงพฤติกรรมที่ทำตามตัวแบบแล้วสิ่งที่ตามมาคือผลการตอบสนองที่เกิดขึ้นต่อพฤติกรรมนั้น เพราะการเสนอตัวแบบสัญลักษณ์ สามารถดึงดูดความสนใจ และเตรียมเรื่องราวของตัวแบบไว้ล่วงหน้าได้ ทำให้มีผลดีในการที่จะเน้นจุดสำคัญของการแสดงพฤติกรรม สามารถควบคุมผลกระทบของตัวแบบได้ (อัญชญา โทศิลากุล, 2544)

จากสมมติฐานที่ 2 นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาชั้นปีที่ 2 โรงเรียนศึกษาสงเคราะห์ขอนแก่น จังหวัดขอนแก่น ที่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มตามแนวทฤษฎีเผชิญความจริงและใช้ตัวแบบสัญลักษณ์ มีความรับผิดชอบต่อตนเองมากกว่ากลุ่มควบคุม ซึ่งผลการวิจัยเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ กล่าวคือ หลังการทดลองของนักเรียนที่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มตามแนวทฤษฎีเผชิญความจริงและใช้ตัวแบบสัญลักษณ์ กับนักเรียนที่ไม่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มตามแนวทฤษฎีเผชิญความจริงและใช้ตัวแบบสัญลักษณ์ จากผลการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่า มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 (ตารางที่ 6) แสดงให้เห็นว่า การให้คำปรึกษาแบบกลุ่มตามแนวทฤษฎีเผชิญความจริงและใช้ตัวแบบสัญลักษณ์ ช่วยให้นักเรียนมีความรับผิดชอบต่อตนเองสูงกว่าการไม่ได้ได้รับการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มตามแนวทฤษฎีเผชิญความจริงและใช้ตัวแบบสัญลักษณ์ ซึ่งเกิดจากนักเรียน ได้แลกเปลี่ยน เปิดเผยถึงความรู้สึกต่อประสบการณ์ซึ่งกันและกัน การยอมรับตนเอง กล่าวที่จะเผชิญปัญหาและได้ใช้ความคิดในการแก้ปัญหาหรือปรับปรุงตนเอง ทั้งรับฟังความรู้สึกและความคิดเห็นของผู้อื่น (วัชร ทรัพย์มี, 2540) โดยมีกระบวนการที่สำคัญในการเรียนรู้โดยการสังเกตหรือเรียนรู้โดยตัวแบบ 4 อย่างคือ กระบวนการความใส่ใจ (Attention) กระบวนการจดจำ (Retention Process) กระบวนการแสดงพฤติกรรมเหมือนกับตัวแบบ (Reproduction Process) และกระบวนการจูงใจ (Motivation Process) โดยกระตุ้นให้ผู้สังเกตเกิดความสนใจ ตั้งใจ ที่จะสังเกตพฤติกรรมของตัวแบบจนสามารถจดจำและนำมาสร้างสัญลักษณ์แทนพฤติกรรมต่างๆของตัวแบบได้ การจูงใจที่เหมาะสมจะทำให้ผู้สังเกตกระทำพฤติกรรมตามตัวแบบได้ดี การสังเกตและแรงจูงใจจะให้มีผลแสดงพฤติกรรมหรือไม่แสดงพฤติกรรม Bandura (1977) อ้างถึงใน ประเทือง ภูมิภักทราคม, 2540 ผลการวิจัยดังกล่าวสอดคล้องกับ พวงทอง คงเจริญ (2550) ที่ทำการศึกษา ผลของการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มร่วมกับการใช้ตัวแบบในการพัฒนาพฤติกรรมจริยธรรมด้านความรับผิดชอบต่อตนเอง : กรณีศึกษานักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนบ้านหนองทุ่ม จังหวัดหนองบัวลำภู ภาคการเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2549 พบว่า พฤติกรรมจริยธรรมด้านความรับผิดชอบต่อตนเองของนักเรียนกลุ่มทดลองสูงกว่ากลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และ พฤติกรรมจริยธรรมด้านความรับผิดชอบต่อตนเองของนักเรียนกลุ่มทดลองสูงกว่า

ก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และสอดคล้องกับ รัชขภรณ์ พาพลงาม (2545) ที่ทำการศึกษา ผลของการใช้ตัวแบบวิถีทัศน์เพื่อพัฒนาความฉลาดทางอารมณ์ของชั้นนักเรียนประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนบ้านห้วยแก้วหัวสำราญ ต.หนอง อ.อาจสามารถ จ.ร้อยเอ็ด พบว่านักเรียนที่ศึกษาความฉลาดทางอารมณ์จากตัวแบบวิถีทัศน์ มีการพัฒนาความฉลาดทางอารมณ์ดีขึ้น และ นักเรียนที่ศึกษาความฉลาดทางอารมณ์จากตัวแบบวิถีทัศน์ มีความฉลาดทางอารมณ์ก่อนและหลังการ ได้รับเงื่อนไขการทดลองแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากที่กล่าวมาข้างต้น สามารถสรุปได้ว่า นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มตามแนวทฤษฎีเผชิญความจริงและใช้ตัวแบบสัญลักษณ์ มีคะแนนความรับผิดชอบต่อตนเองสูงขึ้น และมีคะแนนสูงกว่านักเรียนที่ไม่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มตามแนวทฤษฎีเผชิญความจริงและใช้ตัวแบบสัญลักษณ์ ทั้งนี้ นักเรียนกลุ่มดังกล่าวมีพฤติกรรมและความรู้สึกที่ดี หลังจากการ ได้รับการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มตามแนวทฤษฎีเผชิญความจริงและใช้ตัวแบบสัญลักษณ์ ตระหนักถึงความสำคัญของความรับผิดชอบต่อตนเอง มีความใส่ใจการเรียนการทำงาน และปรับตัวอยู่ร่วมกับเพื่อนได้มากขึ้น